შემთხვევითობა თუ კანონზომიერება?

კიროვაბადი. “დინამოს” სტადიონი. 14 აგვისტო.

“დინამო” (კიროვაბადი) - “დინამო” (თბილისი) 2:0 (1:0).

კიროვაბადი: ჰუსეინოვი, ნაჯაფოვი, ლიუბარსკი, ფალკოვსკი, ბატრაევი, მაგერამოვი (ფილატოვი), ზეინალოვი, სპიკინი, ეინულაევი, აბდულაევი, სალახოვი.

“დინამო”: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, რეხვიაშვილი (ქიქავა), ხურცილავა, ცხოვრებოვი, პეტრიაშვილი, კუტივაძე, ასათიანი, მეტრეველი, სიჭინავა, გ. ნოდია.

მსაჯი ა. ივანოვი (ლენინგრადი).

დუბლიორები - 1:0 თბილისელთა სასარგებლოდ.

თანაკლუბელთა ეს მატჩი არ მიეკუთვნება ტურის ცენტრალურ შეხვედრათა კატეგორიას, ვინაიდან გუნდებს ერთობ განსხვავებული ადგილები ეკავათ სატურნირო ცხრილში. მიუხედავად ამისა, ორივე მათგანს ძალზე ესაჭიროებოდა ქულები. უკან დასახევი გზა, როგორც იტყვიან, არც სტუმრებს ჰქონდათ, არც მასპინძლებს.

ეს განსაკუთრებით ითქმის კიროვაბადის “დინამოზე”, ამიტომ თბილისელები წინასწარ უნდა ყოფილიყვნენ მზად შეუპოვარი ბრძოლისთვის. შეხვედრა, მართლაც, მასპინძელთა სწრაფი, ძლიერი იერიშით დაიწყო და სულ მალე თბილისელთა კართან დაინიშნა კუთხური. ურუშაძე ვერ მისწვდა მაღალ ბურთს, რეხვიაშვილმა შეცდომით ითამაშა და ბურთი საკუთარი კარის ბადეში გაგზავნა.

მდგომარეობის გამოსწორება საჭირო იყო დაუყოვნებლივ. მეტრეველმა მე-10 წუთზე სწრაფად აუარა გვერდი რამდენიმე მცველს და ძლიერად დაარტყა შორეულ კუთხეში. ჰუსეინოვმა თავგანწირულ ნახტომში მოიგერია ბურთი. ცოტა ხანში მეტრეველმა ზედ კარის წინ გაიყვანა ნოდია, მაგრამ ამ უკანასკნელმა გოლის გატანას არჩია ბურთის დამუშავება და დაკარგა ძალზე ხელსაყრელი მომენტი.

თბილისელთა შეტევა დიდ ხანს არ გაგრძელებულა. ამის მიზეზი იყო, რომ ერთობ სუსტად ითამაშეს ჩვენმა ნახევარმცველებმა. კერძოდ, სიჭინავა და კუტივაძე სისტემატურად აჩერებდნენ და კარგავდნენ ბურთს მინდვრის შუაგულში და ვერავითარ მხარდაჭერას ვერ უწევდნენ თავიანთ თავდამსხმელებს. ამის შედეგად კიროვაბადელთა კარგად ორგანიზებული დაცვა იოლად ანეიტრალებდა სახიფათო მომენტებს. მართალია, ცხოვრებოვი ხშირად ერთვოდა შეტევას, მაგრამ საბოლოო მომენტში ან არაზუსტად აწვდიდა, ან უმისამართოდ ურტყამდა. მთელი მატჩის განმავლობაში ვერ მონახა თავისი თავი ასათიანმა. იქმნებოდა შთაბეჭდილება, თითქოს, მას არ ჰქონდა კონკრეტული გეგმა. იგი არც ნახევარმცველი იყო, არც თავდამსხმელი და არც გამთამაშებელი. ასათიანი გაუთავებლად ატარებდა ბურთს და ახშობდა ანგარიშის გათანაბრების ისედაც მცირე შესაძლებლობას.

თბილისელები ნელ ტემპში, შეჯგუფულად მოქმედებდნენ და მათი ყოველი იერიში მოწინააღმდეგისთვის საიდუმლოებას არ წარმოადგენდა.

შედარებით გააქტიურდნენ სტუმრები მეორე ტაიმში. მოწინააღმდეგე საჯარიმო მოედანზე ხშირად ნახავდით ძოძუაშვილს, ხურცილავას, მაგრამ გუნდს მაინც არ ჰქონდა ერთიანი ტაქტიკური ჩანაფიქრი, თამაშობდა ქაოტურად.

თბილისის “დინამო” იმდენად გაერთო ამ უწესრიგო იერიშებით, რომ მნიშვნელოვნად მოადუნა ყურადღება დაცვაში. ერთ-ერთ სრულიად მარტივ ვითარებაში კუტივაძემ დაკარგა ბურთი, რომელსაც დაეუფლა აბდულაევი. ამ უკანასკნელმა არ დააყოვნა და ახლოდან ორამდე გაზარდა ანგარიში.

იგრძნეს რა გამარჯვების რეალობა, კიროვაბადელებმა გააძლიერეს დაცვა. მატჩის დამთავრებამდე რამდენიმე წუთით ადრე ასათიანი პირისპირ აღმოჩნდა ჰუსეინოვთან. მან გვერდი აუარა მეკარეს და ძნელი მდგომარეობიდან დაარტყა კარში, თუმცა ხურცილავა და მეტრეველი სრულიად თავისუფალი იყვნენ კარის წინ. ბურთი მოხვდა ძელს და კვლავ ასათიანს დაუბრუნდა. მას ამჯერად მაინც უნდა მიეცა ბურთი პარტნიორებისთვის, მაგრამ ასათიანმა არჩია კიდევ ერთხელ მოეტყუებინა მცველები და მეკარე, ვერ შეძლო ეს და დაკარგა ბურთი.

თბილისელთა წარუმატებლობას აუტსაიდერებთან ხშირად შემთხვევითობას მიაწერენ ხოლმე, მაგრამ, ვფიქრობთ, მუდამ ასე როდია. კიროვაბადის "დინამო" ყოველმხრივ მობილიზებული, სრულ მზადყოფნაში შეხვდა ამ მატჩს, ხოლო თბილისელებმა აუტსაიდერთან შეხვედრა იოლ გასეირნებად მიიჩნიეს. ამის შედეგია, რომ ჩვენმა გუნდა დაკარგა უაღრესად საჭირო 2 ქულა.

მსაჯის მისამართით შეგვიძლია ვთქვათ მხოლოდ ის, რომ იგი შესანიშნავად მოემსახურა მატჩს.

ნ. ჯაფარიძე.
(ჩვენი სპეც. კორ.).
"ლელო", 17 აგვისტო, 1968 წ.